

Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A papság kulcsai és felhatalmazása

A papsági kulcsok irányt mutatnak mind a nőknek, mind a férfiaknak, a papsági szertartások és a papsági felhatalmazás pedig egyaránt kapcsolódik a nőkhöz és a férfiakhoz.

I.

Ezen a konferencián láthattuk egyes hithű fivérek felmentését, másokat pedig támogattunk az elhívásaikban. Az ilyen – az egyházban oly jól ismert – váltások során nem „lejjebb” vagy „feljebb” lépünk, amikor felmentenek vagy elhívnak bennünket. Az Úr szolgálatában nincs „fent és lent”. Csak „előre és hátra” van, és ez a különbségtétel attól függ, miként fogadjuk felmentéseinket és elhívásainkat, és miként reagálunk rájuk. Egyszer egy fiatal cövekelnök felmentésénél elnököltem, aki kilenc éven át nyújtott kiváló szolgálatot, most pedig a felmentése és a feleségével közösen kapott új elhívása okán örvendezett. Elhívták őket bölcsődei vezetőknek az egyházközségükben. Kizárólag ebben az egyházban lehet az, hogy ezt ugyanolyan megtisztelőnek tekintsük!

II.

A nők konferenciáján elhangzott beszédében Linda K. Burton, a Segítőegylet általános elnöke, ezt mondta: „Abban reménykedünk,

hogy mindannyiunkban *elültethetjük* a papság jobb megértésének erősebb vágyát.”¹ Ennek szüksége mindannyiunkra vonatkozik, én pedig igyekszem most ezt azáltal kielégíteni, hogy a papság kulcsairól és felhatalmazásáról beszélek. Mivel ezek a témák egyformán érintik a férfiakat és a nőket,

örülök, hogy az eseményt közvetítik, később pedig közzé is teszik minden egyháztagnak számára. A papsági hatalom mindannyiunkat megáld. A papsági kulcsok irányt mutatnak mind a nőknek, mind a férfiaknak, a papsági szertartások és a papsági felhatalmazás pedig egyaránt kapcsolódik a nőkhöz és a férfiakhoz.

III.

Joseph F. Smith elnök a papságot úgy jellemezte, mint „Isten emberekre ráruházott hatalma, amely által az ember a földön cselekedhet az emberiség családjának szabadításáért”². Más vezetők azt tanították nekünk, hogy „ez a legnagyobb hatalom ezen a földön. Ez az a hatalom, mellyel a földet teremtették.”³ A szentírások azt tanítják, hogy „ugyanaz a papság, amely a kezdetben volt, ez lesz a világ végén is” (Mózes 6:7). Így hát a papság az a hatalom, amely által majd végbemeget a feltámadásunk és továbblépünk az örök életbe.

Az a megértés, amelyre törekszünk, a papság kulcsainak megértésével kezdődik. „A papsági kulcsok az a felhatalmazás, amelyet Isten adott a [papságviselőknek], hogy irányítsák, felügyeljék és kormányozzák papságának használatát a földön.”⁴ Az egyházban végzett minden egyes cselekedet vagy szertartás olyasvalaki közvetlen vagy közvetett felhatalmazása birtokában zajlik, aki rendelkezik annak a feladatnak a kulcsaival. M. Russell Ballard elder ezt a következőképpen magyarázta: „Azok, akik papsági kulcsokkal rendelkeznek..., szó szerint lehetővé teszik a papsági felhatalmazás gyakorlását, és a papsági hatalomból való részesedést mindenki számára, aki hithűen szolgál az irányításuk alatt.”⁵

A papsági felhatalmazás gyakorlásának ellenőrzése miatt a papsági

kulcsok rendeltetése egyszerre kiterjesztő és korlátozó. Kiterjesztő, mert lehetővé teszi, hogy a papsági felhatalmazás és a papsági áldások Isten minden gyermeke számára elérhetőek legyenek. Korlátozó, mert irányt mutat abban, hogy ki nyerje el a papság felhatalmazását, ki viselje a hivatalait, valamint hogyan legyenek átruházva a jogai és hatalmai. Egy papságviselő személy például nem ruházhatja másra a hivatalát vagy a felhatalmazását, ha csak nem kap felhatalmazást olyasvalakitől, aki birtokolja a kulcsokat. Ilyen felhatalmazás nélkül az elrendelés érvénytelen lenne. Ez megmagyarázza, hogy miért nem rendelheti el egy családtagját, vagy miért nem szolgálhatja ki az úrvacsorát a saját otthonában egyetlen papságviselő sem – hivatalától függetlenül –, ha nem kap felhatalmazást olyasvalakitől, aki birtokolja a megfelelő kulcsokat.

Azon szent munka kivételével, melyet a nőtestvérek a templomban, a templomelnök által birtokolt kulcsok szerint végeznek – amelyekre mindjárt kitérek –, csak olyasvalaki szolgálhat papsági szertartásban, aki papsági hivatalt visel. Az összes jóváhagyott papsági szertartást rögzítik továbbá az egyház feljegyzéseiben.

Végső soron a papság összes kulcsát Jézus Krisztus birtokolja, akié ez a papság. Ő határozza meg, hogy mely kulcsokat ruhazza át a halandókra, ahogyan azon kulcsok használatának módját is. Az általános vélekedés az, hogy a papság összes kulcsát ráruházták Joseph Smithre a Kirtland templomban, de a szentírás leszögezi, hogy csupán „ennek az adományozási korszaknak a kulcsai” (T&Sz 110:16) lettek ráruházva. Sok évvel ezelőtt, egy általános konferencia során Spencer W. Kimball elnök emlékeztetett bennünket, hogy vannak más papsági kulcsok is, amelyeket nem kaptak meg az emberek a földön, köztük a teremtés és a feltámadás kulcsai.⁶

A papsági kulcsok használatára érvényes korlátozások isteni természete megmagyarázza az egyház irányításának ügyében hozott döntések és a papságot érintő döntések közötti alapvető különbséget. Az Első Elnökség, valamint az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma Tanácsa, akik az egyház felett elnökölnek, vannak felhatalmazva arra, hogy meghozzanak számos döntést az egyházi irányelvekre és eljárásokra vonatkozóan. Ilyenek lehetnek például az egyházi épületek helyszínei vagy a

misszionáriusi szolgálat korhatárai. És bár ezek az elnöklő felhatalmazottak az összes olyan kulcsot birtokolják és használják, amelyek az emberre vannak ráruházva ebben az adományozási korszakban, nem változtathatják meg szabadon azt az istenileg elrendelt mintát, mely szerint csak a férfiak viselnek papsági hivatalokat.

IV.

Most pedig rátérek a papsági felhatalmazás témájára. Az előbb említett három tantétellel kezdem: (1) a papság Isten emberekre ráruházott hatalma, hogy az emberiség családjának szabaddításáért cselekedjenek; (2) a papsági felhatalmazást olyan papságviselők irányítják, akik papsági kulcsokat birtokolnak; és (3) mivel a szentírások leszögezik, hogy „[a]z egyházban minden más felhatalmazás [és] hivatal e [melkisédek] papság járuléka” (T&Sz 107:5), ezért mindent, amit e papsági kulcsok irányítása alatt tesznek, papsági felhatalmazással teszik.

Miként vonatkozik ez a nőkre? A Segítőegylethez intézett egyik beszédében Joseph Fielding Smith elnök, aki akkor a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke volt, ezt mondta: „Bár a nőtestvérek nem kapták meg a papságot – az nem lett rájuk ruházva –, ez nem jelenti azt, hogy az Úr nem adott nekik felhatalmazást... Mindenki kaphat felhatalmazást, legyen akár férfitestvér, akár nőtestvér, hogy tegyen bizonyos dolgokat az egyházban, amelyek kötelező érvényűek és teljes mértékben szükségesek a szabadulásunkhoz, mint például az a munka, amelyet nőtestvéreink az Úr házában végeznek. Felhatalmazást kaptak arra, hogy nagyszerű és csodálatos dolgokat tegyenek, az Úr előtt szent dolgokat, melyek éppúgy teljességgel kötelező érvényűek, mint a papságviselő férfiak által adott áldások.”⁷

Abban a figyelemre méltó beszédben Smith elnök újból és újból elmondta, hogy a nőknek is adatott felhatalmazás. A nőknek ezt mondta: „Felhatalmazás által szólhattok, mert az Úr felhatalmazást helyezett rátok.” Azt is mondta, hogy a Segítőegylet „hatalmat és felhatalmazást [kapott] rengeteg dolog megtételére. Az általuk végzett munkát isteni felhatalmazás által végzik.” Természetesen a nők és férfiak által végzett egyházi munkát, legyen az a templomban vagy az egyházközösségekben, illetve gyülekezetekben, azok irányítása alatt végzik, akik papsági kulcsokat birtokolnak. „[Az Úr] megadta nekik ezt a nagyszerű szervezetet, ahol felhatalmazásuk van az egyházközösségek püspökeinek irányítása alatt... szolgálni, gondoskodva népünk lelki és fizikai szükségleteiről egyaránt”⁸.

Így hát valóban igaz a kijelentés, hogy a nők számára a Segítőegylet nemcsak tanóra, hanem olyasvalami is, ahova tartoznak – a papság isteni alapítású járuléka.⁹

Nem szoktuk meg, hogy a nőkről úgy beszéljünk, mint akik a papság felhatalmazásával rendelkeznek az egyházi elhívásaikban – de mégis, milyen más felhatalmazás lehetne ez? Amikor egy nőt – akár fiatal, akár időset – elválasztanak teljes idejű misszionáriusként az evangélium prédikálására, akkor papsági felhatalmazást kap egy papsági feladat ellátására. Ugyanez érvényes akkor is, amikor egy papsági kulcsokat birtokló személy irányítása alatt elválasztanak egy nőt, hogy valamelyik egyházi szervezetben hivatalt töltsön be vagy tanítson. Bárki működjön is egy olyan hivatalban vagy elhívásban, amelyet egy papsági kulcsokat birtokló személytől kapott, maga is a papsági felhatalmazást használja a kijelölt feladatai ellátása közben.

Bárki, aki papsági felhatalmazást gyakorol, feledkezzen el a jogairól, és összpontosítson a kötelezettségeire. Ez egy olyan alapelv, amelyre a szélesebb társadalomnak is szüksége van. Alekszandr Szolzsenyicintől, a híres orosz írótól idézik ezt a mondást: „Ideje... megvédeni – nem annyira az emberi jogokat, mint inkább – az emberi kötelességeket.”¹⁰ Az utolsó napok szentjei minden bizonnyal felismerik, hogy a felmagasztosulásra való érdemesség elnyerése nem a jogok érvényesítésének, hanem a kötelezettségek teljesítésének kérdése.

V.

Az Úr úgy rendelkezett, hogy csak a férfiak rendelkezhetnek el a papság hivatalaiba. De, ahogy azt a különböző egyházi vezetők kihangsúlyozták, a férfiak nem „a” papság.¹¹ A férfiak viselik a papságot, szent kötelességgel aziránt, hogy Isten minden gyermekének a megáldására használják azt.

A legnagyobb hatalmat, melyet Isten a fiainak adott, nem gyakorolhatják az Ő egyik leányának társasága nélkül, mert csak a leányainak adta meg Isten a hatalmat, hogy „testek teremtoi legyenek..., hogy Isten elgondolása és a nagyszerű terv beteljesülhessen”¹². Ezek J. Reuben Clark elnök szavai.

Így folytatta: „Ez a feleségeink és édesanyaink helye az örökkévaló tervben. Ők nem viselői a papságnak. Nem bízott rájuk a papság kötelességeinek és feladatainak véghezvitele. Nem nehezednek rájuk a felelősségei sem. De építők és szervezők a papság hatalma alatt, valamint részesei az áldásainak, birtokolva a papsági hatalmak kiegészítését, és birtokolva ezenkívül egy éppen olyan isteni eredetű, a maga helyén éppen olyan fontos feladatot, mint amilyen maga a papság.”¹³

E sugalmazott szavakkal Clark elnök a családról beszélt. Amint azt a családról szóló kiáltvány is leszögezi, az apa irányítja a családját, a feladatai eltérnek az anyáétól, de „kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást”¹⁴. Néhány évvel a családról

szóló kiáltvány előtt Spencer W. Kimball elnök ezt a sugalmazott magyarázatot adta: „Amikor partneri viszonyként beszélünk a házasságról, akkor beszélünk róla *teljes* partnerségként! Nem akarjuk, hogy az egyháztag asszonyaink *csendestársak* vagy *korlátolt felelősségű társak* legyenek ebben az örökkévaló megbízásban! Kérjük, hogy legyetek *közreműködő, teljes jogú társak*.”¹⁵

Isten szemében a nők és a férfiak – akár az egyházban, akár a családban – egyenlők, ugyanakkor eltérő feladataik vannak.

Zárásképpen elmondok néhány igazságot a papság áldásairól. A papsági kulcsoktól és papsági szertartásoktól eltérően a papság áldásai a nők és férfiak számára ugyanazon feltételekkel érhetőek el. A Szentlélek ajándéka és a templom áldásai ismerősen szemléltetik ezt az igazságot.

Tavaly nyáron a BYU oktatási hete során elhangzott bölcs beszédében M. Russell Ballard elder ezeket a tanításokat osztotta meg:

„Egyházunk tana a nőket a férfikkal egyenlőnek, ám tőlük mégis eltérőnek tartja. Isten az egyik nemet

sem tartja a másikinál jobbnak vagy fontosabbnak.

Amikor a férfiak és a nők elmennek a templomba, mindannyian ugyanazzal a hatalommal ruháztatnak fel, vagyis a papsági hatalommal. [A] papság hatalmából és áldásaiból való részesedés Isten minden gyermeke számára elérhető.”¹⁶

Tanúságomat teszem Isten papságának hatalmáról és áldásairól, amelyek az Ő fiai és leányai számára egyaránt elérhetőek. Tanúságomat teszem a papság felhatalmazásáról, amely Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden hivatalában és tevékenységében működik. Tanúságomat teszem a papság kulcsainak istenileg irányított működéséről, mely kulcsokat a maguk teljességében profétánk és elnökünk, Thomas S. Monson birtokol és használ. Utolsó és legfontosabb tanúságomat az Urunkról és Szabadítónkról, Jézus Krisztusról teszem, akié ez a papság, és akinek a szolgálói vagyunk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Linda K. Burton, “Priesthood: ‘A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children’” (Brigham

Young University Women’s Conference address, May 3, 2013), 1; ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.

2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 139.
3. Boyd K. Packer: Papsági hatalom az otthon falain belül. (Világméretű vezetőképző gyűlés, 2012. febr.); lds.org/broadcasts; lásd még James E. Faust, “Power of the Priesthood,” *Ensign*, May 1997, 41–43.
4. 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010), 2.2.1.
5. M. Russell Ballard: Férfiak és nők az Úr munkájában. *Liahóna*, 2014. ápr. 48.; lásd még *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 151–152.
6. Lásd Spencer W. Kimball, “Our Great Potential,” *Ensign*, May 1977, 49.
7. Joseph Fielding Smith, “Relief Society—an Aid to the Priesthood,” *Relief Society Magazine*, Jan. 1959, 4.
8. Joseph Fielding Smith, “Relief Society—an Aid to the Priesthood,” 4, 5; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith* (2013). 318.
9. Lásd Boyd K. Packer: A Segítőegylet. *Liahóna*, 1998. júl. 82; lásd még *Leányaim a királyságomban*. 152.
10. Aleksandr Solzhenitsyn, “A World Split Apart” (commencement address delivered at Harvard University, June 8, 1978); lásd még Patricia T. Holland, “A Woman’s Perspective on the Priesthood,” *Ensign*, July 1980, 25; *Tambuli*, June 1982, 23; Dallin H. Oaks, “Rights and Responsibilities,” *Mercer Law Review*, vol. 36, no. 2 (winter 1985), 427–42.
11. Lásd James E. Faust: Ti mind a mennyekből küldettek. *Liahóna*, 2002. nov. 110; M. Russell Ballard: „Ez munkám és dicsőségem”. *Liahóna*, 2013. máj. 19; Dallin H. Oaks: Papsági felhatalmazás a családban és az egyházban. *Liahóna*, 2005. nov. 26. Olykor azt mondjuk, hogy a Segítőegylet „társa a papságnak”. Pontosabb lenne azt mondani, hogy az Úr munkájában a Segítőegylet és az egyház nőtagjai „társai a papság viselőinek”.
12. J. Reuben Clark Jr., “Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1946, 800.
13. J. Reuben Clark Jr., “Our Wives and Our Mothers,” 801.
14. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
15. Spencer W. Kimball, “Privileges and Responsibilities of Sisters,” *Ensign*, Nov. 1978, 106.
16. M. Russell Ballard: Férfiak és nők az Úr munkájában. *Liahóna*, 2014. ápr. 48; lásd még Sheri L. Dew, *Women and the Priesthood* (2013), különösen a 6. fejezetet, ahol értékes kifejtése található az itt kijelentett tanoknak.